



27 січня –
174 роки з дня народження Павла Чубинського,
автора слів Державного Гімну України



Ще не вмерла України ні слава, ні воля!

Павло Платонович Чубинський – автор тексту українського національного гімну "Ще не вмерла Україна", відомий український поет, видатний етнограф, фольклорист, географ-краєзнавець - прожив усього 45 років.

Народився П.Чубинський на хуторі біля м. Борисполя Київської області 27 січня 1839 р. в небагатій дворянській родині. Навчався Павло Чубинський у другій Київській гімназії, а згодом у Петербурзькому університеті на юридичному факультеті. У студентські роки відзначавсь великою громадсько-політичною активністю, любив спілкуватися з селянами, у канікулярний час збирав етнографічний матеріал у Переяславі, Золотоноші та інших містах і селах.

Після закінчення юридичного факультету Петербурзького університету, де відвідував також лекції видатних географів, у 1861 р. Павло Чубинський повернувся в Україну. Але вже у 1862 р. його висилають на 6,5 років до Архангельської губернії за українофільську діяльність та за складання «возмутительних» пісень.

В Архангельську Чубинський працює судовим слідчим, бере участь в експедиціях, збирає етнографічний матеріал. Його цікавлять економіка та природні умови Півночі. Результатом спостережень та узагальнень з даних питань стала наукова праця «О промышленном состоянии Севера и мерах к его развитию», яка була опублікована в журналі «Записки для чтения». У 1866 році географічне товариство нагороджує П.Чубинського срібною медаллю за «полезные его труды».

У 1867 р. П.Чубинський зібрав величезний матеріал про торгівлю хлібом на Півночі та про природу Північно-Двінського басейну, пропонує сміливий проект будівництва В'ятсько-Двінської залізниці, про що зробив доповідь у 1868 році на засіданні Географічного товариства у Петербурзі.



Павло Чубинський завжди пам'ятав про Україну. Перебуваючи в Архангельську, він пише нарис про народні правові звичаї в Україні. У 1869 році він приїздить до Петербурга, а пізніше, за клопотанням Семенова-Тянь-Шанського, одержує дозвіл повернутися в Україну і очолити етнографо-статистичну експедицію Географічного товариства до Південно-Західного краю тодішньої Російської імперії. Експедиція під керівництвом П.Чубинського зібрала надзвичайно великий і цінний матеріал (12 томів), але було видано лише 7 томів у 1878 році під назвою «Труды этнографо-статистической экспедиции в Западно-Русский край».

За цю унікальну працю П.Чубинського нагороджено золотою медаллю Російського Географічного товариства (1873 р.), премією Російської Академії наук (1879 р.), а також золотою медаллю виставки Міжнародного географічного конгресу в Парижі (1875 р.).

З 1873 по 1876 р. Павло Платонович Чубинський працює в Географічному товаристві у Києві, яке згодом було закрито, а Чубинського «как неисправимого и опасного в крае агитатора» було вислано з Києва. За час існування товариства було видано 2 томи наукових праць, створена бібліотека, яка нараховувала більше тисячі цінних наукових видань, а також створено музей, в якому було більше 3 тисяч експонатів.

Прожив П.П.Чубинський рівно 45 років. Помер 26 січня 1884 року. Похований у м. Борисполі на Книшевому кладовищі.

Російський історик О.Піпін понад століття тому про Павла Чубинського писав: «Це був своєрідний талант, людина невгамовної енергії і глибокої відданості своїй справі», а академік Л.Берг назвав П.П.Чубинського видатним діячем Географічного товариства Росії.